

Arrest

nr. 122 891 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 februari 2013 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Daarenboven werd de verzoekende partij bij arrest nr. 59 529 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit beroep is zodoende niet meer hangende. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel de gedwongen uitvoering ervan gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Hierbij wordt tevens opgemerkt dat de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus evenzeer heeft geweigerd aan de echtgenoot en de zoon van de verzoekende partij respectievelijk bij de arresten met nummers 59 527 en 59 530 van 12 april 2011.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 7 en 39/2 van de vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de “(algemene) beginselen van behoorlijk bestuur” en het fair play-beginsel, alsmede dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding, doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

Ook het betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van het tweede middel naar dit artikel verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is. In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. De verzoekende partij verwijst tevens naar de medische situatie van haar echtgenoot en de hiervoor ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij brengt in de bijlage van haar verzoekschrift tevens medische attesten van haar echtgenoot bij. Blijkens de stukken van het administratief dossier dienden de verzoekende partij en haar gezin op 6 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zich beroepen op de medische situatie van de echtgenoot van de verzoekende partij en van één van haar minderjarige kinderen. Tevens werd op 12 augustus 2010 een dergelijke aanvraag ingediend, dit maal in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij alleen. Reeds op 22 oktober 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenoot een beslissing genomen waarbij beide voormelde aanvragen ongegrond werden verklaard. Hierop worden tevens de minderjarige kinderen vermeld.

Op 6 november 2012 werd - bij verwijzing naar voornoemde beslissing van 22 oktober 2012 - een beslissing tot ongegrondheid van de aanvra(a)g(en) ten aanzien van de meerderjarige zoon van de verzoekende partij genomen. Slechts de verzoekende partij en haar echtgenoot stellen bij deze Raad op 15 april 2013 beroep in tegen de beslissing van 22 oktober 2010. Deze beslissing werd bij arrest met nummer 107 634 van de Raad van 30 juli 2013 vernietigd.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van de verzoekende partij, haar echtgenoot en hun 2 minderjarige kinderen, een nieuwe beslissing tot ongegrondheid aangaande de voormelde aanvragen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 juli 2009 en 12 augustus 2010. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond wordt verklaard, heeft echter geen schorsende werking. Waar in het verzoekschrift nog wordt voorgehouden dat "er een nieuw art. 9 TR VW werd ingediend", wordt dit niet gesteund door de stukken van het administratief dossier, noch door de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De in de bijlage bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken vormen evenmin een bewijs van een nieuwe aanvraag in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij, laat staan dat deze dan al daadwerkelijk zou zijn ingediend. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar vermelde medische toestand (van haar gezinslid/-leden), een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Noch zet zij uiteen op welke manier de gegevens die blijken uit de medische attesten een begin van bewijs voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM zouden vormen. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling, dan wel diens gezins- of familieleden, daarenboven om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoonst.

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet

toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP volhardt in het verzoekschrift. VwP verwijst naar de beschikking.”* Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere volharden in haar verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET